

Oponentský posudek na bakalářskou práci Hedviky Pártlové *Manipulace s volnou sochou na pražských sídlištích*

Bakalářská práce Hedviky Pártlové zkoumá volně stojící sochy na sídlištích. Téma ji evidentně zaujalo a dlouhodobě drží, což je vidět z toho, že celá práce je napsaná se zaujetím.

Autorka se zabývá sochami ve vztahu k sídlištím, k jejich veřejným místům, rozebírá jejich materiál, témata, otázku autorství a mnoho místa věnuje „manipulaci“, tj. tomu, co se se sochami dělo, jak si je lidé například přizpůsobovali, přijali za své, anebo je poškozovali, posprejovali či dokonce ukradli a dále vnímání těchto soch. Z této části se lze dozvědět mnoho nového. K tématu přistupuje s rozvahou, postupuje logicky od obecných otázek po sídliště, životě na něm a uměleckých dílech a jejich různé roli v těchto sídelních útvarech. Práce je postavena dobře a logicky. Čtenář může nerušeně číst kapitolu za kapitolou a nenarazí na zádrhel, který by ho nějak výrazně vytrhl z přemýšlení o sochách a lidech. Nevyhýbá se ani politickým otázkám, vždyť jde o sídliště, která vznikala za dob komunismu a snad všechny zmíněné sochy pocházejí vlastně z normalizační doby.

Literatura i zdroje jsou dostatečné. Teoretické ukotvení – například pomocí M. Augého, M. Foucaulta, J. Hruzy či J. Musila je dobré.

V práci je několik drobných tvrzení, s nimiž by se dalo polemizovat, zdá se mi však, že to nemá smysl, protože v jejím rámci nejsou důležitá. Osobně si například myslím, že sídliště mají mnohem více záporů než autorka zmiňuje, v rámci jejího textu je to však zanedbatelná marginálie. Oceňuji, že dobře diskutuje kamery a stálý dohled a jiné podobné otázky, ale i to je v práci jen okrajová záležitost.

Je trochu škoda, že autorka poněkud ošidila závěr. Snad již nezbyl čas, snad si to neuvědomila. Čtyři krátké odstavce, které sotva shrnou téma, se zdá málo. Přitom první odstavec patří spíše do úvodu, je o osobním vztahu k sochám. Ale ani následující tři odstavce plně nesumarizují, k čemu autorka dospěla, kromě toho, že práce byla napínavá, dobrodružná a zajímavá, že jí mnoho dala a mnoho se naučila. Změnil se její vztah k sochám? Ke konkrétním, které znala nebo obecně více méně ke všem? Co by doporučila dalším zájemcům o téma? Kam by svou práci dále posunula či rozvedla? Nalezla během psaní bakalářské práce nějaké obecnější porozumění něčeho? Posunula by se metodologicky, kdyby měla v práci pokračovat? K těmto bodům se dle vlastní volby může vyjádřit během obhajoby.

Velmi oceňuji styl psaní Hedviky Pártlové. Práce je napsaná velmi pěkně, čtivě, místy vtipně a vypointovaně, zároveň i kultivovaně. Svědčí o snaze a vyzrálosti. Trochu nepříjemné zklamání je nekonzistentnost psaní filosofie, která se dvakrát vyskytne se „z“, což filosofa zamrzí. A několikrát se objevují dnes rozšířené anglicismy: „Sochy jsou tak skrze svou přístupnost...“ s. 15 Víím, že se to říká stále častěji, ale stejně zní lépe např.: sochy jsou svou přítomností...

Práce splňuje nároky kladené na bakalářskou práci a doporučuji ji k obhájení.

Vzhledem k řečenému navrhuji hodnocení „velmi dobře“ (2)

V Praze 31. V. 2023

Jiří Tourek